

א ביסל'ה....

אם אדם יודע שיש לו כיוון ומטרה בחיים, אשר הם רק קדושת התורה, אי אפשר גם לרצות להסתדר עם העולם החיצוני. אי אפשר לקשר את שני העולמות יחד ולקחת מעט מזה ומעט מזה. התורה היא ערך מוחלט ולא ניתן לשלב איתה דברים נוספים

כאשר יהודי עוזב ח"ו את התורה אפילו מעט, לשליש, למחצה או לרביע - הוא עוזב את היהדות, הוא עוזב את עם ישראל. להיות קצת יהודי - זה לא יתכן.

בדורנו - דור אחרון, היצר הרע מכוון את כל חיצויו כדי להכניס אלינו קצת חילונית. לא עברות ממש, אלא מעט מערכי החילונית. אם אדם מסוגל להכניס לביתו משהו מערכי החילונית, אם זה בלבוש, אם זה במוותרות שונים - הרי זה בדיוק כמו שאני וחמורי נאכל באבוס אחד.

אדם שמשתוקק לכל מיני דברים הקשורים לעולם החילוני ולדברים שהם מחוץ לערכי התורה, מראה בכך שאין הוא מעריך מספיק את ערכי החיים על פי התורה. זו הוכחה שאין אנו מעריכים מספיק את עצמנו. חסר לנו ה"ויגבה ליבו בדרכי ד'".

אם נבין את ערך עצמנו ונבין מי אנחנו ומה אנו פועלים בעולם הזה - נוכל לקנות את האושר האמיתי ולא נזדקק לבורות הנשברים שלהם.

(ערוך על פי דברי הרב עזריאל טאבור / צאי לך בעקבי הצאן ח"ב, עמ' 58)

הזכות להיות יהודי

ברצוני לומר רק דבר אחד שייזכר: התורה היא העושה את האדם מאושר. אפילו במצבים קשים, כאשר ליבו שבור, עליו לדעת כי עולם הזה ועולם הבא נושקים, ובמעשיו זוכה הוא לחיי נצח. כל מילה בתורה שהיהודי לומד הרי זו מצוות עשה. יושב לו יהודי בעת שיעור בדף היומי, הרי במעשהו הוא זוכה לחיי נצח, הוא האדם המאושר בתבל.

פעמים רבות אני חושב, איזה רחמנות על אומות העולם. הנה מאות מיליוני מוסלמים צמים שלושים יום בשנה. אנחנו יודעים שהכל הבל. ואף על פי כן מיליונים מתענים ומוציאים מיליארדים של דולרים על הדתות שלהם, מקריבים קרבנות ואפילו קרבנות אדם, והכל לחינם. האם לא צריך לבכות מרוב רחמנות עליהם?

ברוך ד' שאנו יהודים וחיים כיהודים. בואו ונתחזק יחדיו, נאחז בתורה, נדע שאנו בעלי מעלה, ולכל דיבור ומעשה שלנו יש ערך.

(הרב שך זצ"ל / "הן עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב" / מכתבים ומאמרים ח"ג, עמ' קלו)

יופייה של השושנה

המדרש אומר, כי בשעה שהיו ישראל במצרים נדמו לשושנה בין החוחים, מה שושנה זו ניכרת בין קוצים, כך היו ישראל ניכרים בין המצרים. מיד הבחינו שזה יהודי ולא מצרי. לא שינו שמם, לא שינו מעשיהם, לא היו שטופים בעריות כמצריים, לא שינו לשונם, ולא היו בהם מספרי לשון הרע.

השבח של ישראל במצרים נמשל לשושנה הנשארת תמיד שושנה רכה ויפה, על אף שנמצאת בין קוצים קשים ויבשים.

גם היום כשאנו נמצאים בין חוחים. אם השכל הוא המושל, הוא יודע ומרגיש שאין לו להידמות לחוחים. מה לו ולהם? אין מה ללמוד מהם! לא לשנות לבוש, לשון, דרך חיים.

עלינו לחזק את ההרגשה שכנסת ישראל דומה לשושנה, ויופייה הוא, שגם כאשר היא בין חוחים, היא נשארת תמיד שלמה ויפה.

(דברי הגאון רבי ניסים קרליץ, "אשרי העם שככה לו", בתוך צאי לך בעקבי הצאן ח"ב, עמ' 25)

רבי בן ציון יאדלר סיפר על אביו:

"עוד בהיותנו קטנים היה מחנכנו ללבוש מלבושים ארוכים. פעם אחת שאל אותו אחד מן ה"חדשים": "למה הולכים בניך במלבושים ארוכים כל כך? הרי הכל לועגים להם ואין רוצים להתחבר איתם?"

ענה לו: יפה אמרת! מטעם זה עצמו אני עושה כך, כדי שאתם תצחקו מהם, תלעגו להם ולא תתחברו איתם. כך לא ילמדו ממעשיכם הרעים.

(מובא בקובץ "במנים עזים נתיבה" ח"ב, עמ' 11)

השאיפה למצוינות

אמרה לי פעם תלמידה: שהמורה תלך לרחוב יפו ותראה אם צריך להעיר לנו...

אחרי מה שאנחנו רואים ברחוב, כשאנו משווים עצמנו לעמים שהחדירו את הגרוע ואת הקלוקל, אנחנו מרגישים את עצמנו מאוד בסדר.

בוודאי שנגד הרחוב אנחנו טובים. אנחנו הציבור הטוב ביותר והעשיר ביותר. אבל הקב"ה מצפה מכל אחד ואחד מאיתנו למצוינות. הוא חפץ לראות אותנו טובים באופן מוחלט, לא באופן יחסי.

(נב' ב' שרייבר תחי' / צאי לך בעקבי הצאן ח"ב, עמ' 52)